

Heik het verhaal is niet
verhaleloos maar wel goed
bruikbaar in een brochure
over grondstoffen.

SOMIO
Paulus Potterstraat 20
1071 DA Amsterdam

RIJN
SCHELDE
INSTITUUT

**INDUSTRIE
BOND FNV**

HET RIJN SCHELDE INSTITUUT ORGANISEERT I.S.M. DE INDUSTRIEBOND FNV ZEELAND

TWEE INFORMATIEAVONDEN OVER:

HOECHST EN DE FOSFAATSEKTOR

AAN DE ORDE KOMEN O.A.: DE POSITIE VAN DE HOECHST-VESTIGING IN HET SLOEGEBIED
OP DE WERELDFOSFAATMARKT, DE INTERNATIONALE ARBEIDSVERDELING IN DEZE SEKTOR
TUSSEN GEINDUSTRIALISEERDE LANDEN EN DE ONTWIKKELINGSLANDEN; DE TOEKOMSTIGE
ONTWIKKELINGEN HIERIN EN DE EVENTUELE GEVOLGEN VOOR DE ZEEUWSE VESTIGING.

DATA:

DONDERDAGAVOND 12 MAART : De wereldfosfaatmarkt, internationale arbeidsverdeling
en de positie van de HOECHST-vestiging in Zeeland.

DONDERDAGAVOND 19 MAART: MAROKKO, een van de belangrijkste fosfaaterts pro-
ducerende ontwikkelingslanden: Betekenis fosfaatsektor
voor dat land, arbeidsomstandigheden, milieuproblemen etc.

AANVANG : 20.00 UUR TOT 22.00 UUR.

PLAATS: GEBOUW INDUSTRIEBOND FNV
schaepmanstraat 21, Goes.

OPGAVE: BELANGSTELLENDE KUNNEN ZICH OPGEVEN BIJ LEX SCHROOTS.

7026

onjuist!

op een achterstand gezet. Immers ze zijn door hun gebrek aan kennis nauwelijks in staat de concurrentie aan te gaan met buitenlandse, vaak multinationale, bedrijven. De meeste ondernemingen uit de Derde Wereld vallen als (sub)kontraktant al snel uit de boot, omdat ze niet in staat zijn te voldoen aan de gestelde kwaliteitseisen en ook niet in staat zijn de benodigde subkontraktanten te werven. Daarbij is het zo dat buitenlandse contractors in het voordeel zijn doordat ze in staat zijn om de benodigde kredieten te organiseren voor alle subcontractors, die ingeschakeld moeten worden. Verder zie je vaak dat buitenlandse kontraktanten liever werken met bekende (Westerse) subcontractors. En tot slot worden de buitenlandse ondernemingen over het algemeen ook nog eens gesteund door de exportkredieten van hun eigen regeringen.

Alleen een land als Brazilië, dat al over enige kennis beschikt en ook een eigen kapitaalgoederenindustrie kent, is in staat het bovenstaande patroon te doorbreken, althans voor een deel. De meeste Derde Wereld-landen kunnen dit niet en het ziet er niet naar uit dat ze er in de naaste toekomst wel in slagen om de technische kennis zelf te ontwikkelen.

Tot slot, ter afronding van deze inleiding wil ik nog even iets zeggen over de invloed van de dollarkoers op de fosfaatsektor.

Omdat alle prijzen op de wereldmarkt in dollars worden berekend en ook de financiering van de bedrijfsuitrusting in de fosfaatsektor in dollars gebeurt, is de dollarkoers zonder meer van invloed op de ontwikkelingen.

De huidige lage dollarkoers heeft voor de Derde Wereld zowel voordelen als nadelen. Een voordeel is dat de oude leningen, die tegen een hoge dollarkoers werden opgenomen, relatief goedkoper zijn geworden. Maar daar staat tegenover dat er minder verdient wordt aan de export van fosfaten. Wat per saldo het effect is van de lage dollarkoers is dan ook moeilijk aan te geven.

Voor de Verenigde Staten is de huidige stand van de dollar zonder meer wel voordelig. De concurrentiepositie van de Amerikaanse bedrijven op de wereldmarkt wordt door de lage koers verbeterd. In het geval van de Verenigde Staten is de koers uiteraard niet van invloed op de leningen die men heeft. Die staan per slot van rekening ook genoteerd in dollars, waardoor de Amerikaanse ondernemingen niet te maken hebben met het effect dat wisselkoersen op leningen kunnen hebben.

Paulus Potterstraat 20
1071 DA Amsterdam

SOMO

der gekost hebben. Wel is het zo dat een aantal marginale mijnen in de Verenigde Staten, door de overcapaciteit op de wereldmarkt, inmiddels gesloten is of verkocht aan Europese ondernemingen, die daarmee probeerden toegang te krijgen tot de ertsproduktie. Door de marktontwikkelingen, met steeds lagere prijzen, is dit overigens niet zo gunstig uitgepakt voor de Europese bedrijven.

De mijnen in landen als Marokko, Togo, Senegal en Jordanië zijn, in tegenstelling tot de mijnen in de V.S., veel korter geleden aangelegd en dan ook nog eens door buitenlandse (multinationale) ondernemingen. Samen met de wat slechtere ertskwaliteit van veel van deze mijnen levert dit hogere produktiekosten op, wat uiteraard nadelig is voor de concurrentiepositie. (De hogere produktiekosten gelden overigens in mindere mate voor Israël, dat net als de Verenigde Staten een soort van uitzonderingspositie inneemt.)

Kenmerkend voor de huidige situatie op de wereldmarkt is dat men in de Derde Wereld, ondanks alles, toch blijft investeren in de fosfaatmijnbouw. Men voelt zich daartoe gedwongen omdat men dringend dollars nodig heeft, onder meer om de grote schulden af te lossen, waarmee men vaak kampt. Om de broodnodige deviezen te krijgen wordt zelfs een verlies in de fosfaatmijnbouw (gerekend in nationale munteenheden) op de koop toegelaten.

Voor Zuid-Afrika geldt in zekere zin hetzelfde als voor de Derde Wereld. Ook dit land zit om dollars verlegen en breidt haar fosfaatsektor uit. (Hoechst krijgt hier overigens mogelijk de komende tijd fosforzuur vandaan.)

Anders dan in de Derde Wereld (en Zuid-Afrika) is in de Verenigde Staten de lage exportprijs wel van invloed op de produktiekapaciteit, die de laatste jaren dan ook is afgenomen.

Als oplossing voor de overcapaciteit in de fosfaatertsproduktie is men er de afgelopen jaren in de Derde Wereld toe overgegaan om zelf een verwerkende industrie op te zetten, met name op het gebied van fosforzuur en fosfaatmest. Het resultaat hiervan is dat er momenteel ook een overcapaciteit bestaat in de fosforzuurproduktie. Net als op de wereldmarkt voor ruwe fosfaten gelden op de fosforzuurmarkt tegenwoordig afbraakprijzen. Dit is trouwens ook voor Hoechst-Vlissingen van betekenis, vooral in verband met het voortbestaan van haar fosforzuurterminal.

Konkluderend kunnen we stellen dat de kostprijsontwikkeling in de wereld al met al niet zo belangrijk is voor de ontwikkeling van

de wereldmarkt. Verhalen van Nederlandse werkgevers dat ze zo verschrikkelijk getroffen worden door de ontwikkeling van de ertsprijzen hebben dan ook niet zoveel waarde. Alleen als de schuldenproblemen in de wereld tot een explosie komen, kan de situatie van overcapaciteit op de wereldmarkt voor ruwe fosfaten veranderen. Maar dan nog zit er vaak een overheid tussen, die de aanwezige capaciteit in stand wil houden.

onjuist

Tot zover de situatie op de wereldmarkt van ruwe fosfaten. We gaan nu verder met de technologie in de fosfaatsektor.

Zoals gezegd probeert de Derde Wereld de laatste tijd steeds vaker om zelf fosfaatverwerkende bedrijven op te zetten. Een van de belangrijkste problemen hierbij is dat de kennis om dergelijke produktieprocessen te installeren voornamelijk in het Westen zit, iets wat trouwens ook al geldt voor de technologie voor de fosfaatmijnbouw.

Bedrijven als Prayon, Norsk Hydro, Nissan, Rhône-Poulenc en Dorr-Olivier, die de procesttechnologie beheersen, zijn nauwelijks of niet bereid de Derde Wereld te laten delen in hun kennis. Voor de Derde Wereld heeft dit grote nadelen. Zo is men bijvoorbeeld afhankelijk van de reparatie-afdelingen van buitenlandse ondernemingen als er iets misgaat in de produktie. Vaak ligt daardoor de produktie onnodig lang stil. Bovendien moeten soortgelijke fabrieksontwerpen steeds weer opnieuw betaald worden aan de octrooihoudende buitenlandse bedrijven.

Een ander aspekt van de buitenlandse afhankelijkheid dat hierbij een rol speelt is dat de Derde Wereld meestal ook financieel afhankelijk is van het buitenland. Aan de leningen, die men van internationale lenende instellingen krijgt om de fosfaatsektor te ontwikkelen, zijn vaak voorwaarden verbonden. Deze voorwaarden pakken in de regel nadelig uit voor de Derde Wereld.

De Wereldbank, die op dit gebied vaak optreedt als koördinator van de leningen, stelt onder meer de volgende eisen:

- Er moet een internationale tender uitgeschreven worden om alle ondernemingen gelijke kansen te bieden op het kontrakt.

- De te bouwen installaties moeten voldoen aan bepaalde, vrij hoge, kwaliteitseisen.

- Er moet een hoofdkontraktant aangesteld worden, die verantwoordelijk is voor de bouw.

Door deze eisen worden de bedrijven uit de Derde Wereld feitelijk

TABEL 2: De exportpositie van de fosfaatertsproducenten in 1984.

Land:	Productie: (miljoen ton)	Export: (miljoen ton)	Exportaan- deel: (%)	Export/Pro- duktie: (%)
Verenigde Staten	48,8	11,5	26,7	23,6
Sowjet-Unie	28,9	(4,9)	(n.v.t.) [⊗]	(17,0)
Marokko	21,1	14,9	34,6	70,6
China	13,2	—	—	—
Jordanië	6,3	4,7	10,9	74,6
Tunesië	5,3	1,2	2,8	22,6
Brazilië	3,4	—	—	—
Israël	3,3	2,0	4,6	60,6
Togo	2,7	2,8	6,5	100,0
Zuid-Afrika	2,6	0,3	0,7	11,5
Senegal	1,9	1,3	3,0	65,2
Overige landen	9,1	4,4	10,2	48,3
Totaal	146,6	43,4 [⊗]	100,0	32,7

⊗ exclusief Sowjet-exporten.

Daarnaast zijn vooral Israël, Jordanië en Togo van belang als exporteur.

Door het vrij forse marktaandeel dat Marokko heeft kan het meer dan veel andere landen invloed uitoefenen op de prijsontwikkeling. We hebben de marktpositie van Marokko in dit opzicht al verwoord door het land te bestempelen als prijsleider.

Behalve het marktaandeel zijn uiteraard ook andere factoren van invloed op de situatie op de wereldmarkt voor ruwe fosfaten. De belangrijkste andere factoren zijn: (1) het belang dat de export van fosfaaterts voor een land heeft, (2) de aard van de ondernemingen in de sektor, (3) de mogelijkheden om erts zelf te verwerken, (4) de wijze waarop de handel is geregeld en (5) de omvang van de aanwezige produktiekapaciteit. We zullen nu even kort ingaan op al deze factoren.

Naast het marktaandeel van de diverse landen blijkt uit tabel 2 ook dat Marokko niet het enige land is waar het geproduceerde fosfaaterts grotendeels uitgevoerd wordt. Ook in landen als Israël, Togo en Senegal is dit het geval. In al deze landen wordt minimaal twee derde van het geproduceerde erts onbewerkt geëxporteerd, terwijl dat in de Verenigde Staten nog geen kwart is. Bovendien is het zo dat in Marokko, Togo en Senegal de export van fosfaaterts een belangrijk onderdeel vormt van de totale export. De V.S. zijn in tegenstelling tot deze landen veel minder afhankelijk van de situatie op de wereldmarkt en kunnen daarop dan ook veel vrijer opereren.

Als we verder kijken naar de actuele situatie op de wereldmarkt is het bovendien van belang dat slechts een klein deel van de markt

wordt bestreken door vrije ondernemingen. In de meeste landen wordt de produktie en uitvoer van fosfaaterts geregeld door staatsondernemingen of door de staat gecontroleerde bedrijven, zoals bijvoorbeeld in Marokko, Togo en Jordanië. Dit heeft tot gevolg dat naast winstmaximalisatie ook andere oogmerken belangrijk worden in de bedrijfsvoering. Een belangrijke uitzondering hierop vormen de Verenigde Staten, waar sprake is van een tiental belangrijke vrije ondernemingen, die voor een deel verenigd zijn in PHOSROCK.

De Amerikaanse ondernemingen in de fosfaatsektor zijn nog om een andere reden uitzonderlijk. Zoals we al eerder hebben opgemerkt is er in de V.S. veelal sprake van geïntegreerde chemische ondernemingen. Niet alleen gaat het daarbij om vertikale integratie op het gebied van fosfaten, maar tevens herbergen de bedrijven veel andere takken van de chemische industrie. In de rest van de wereld (behalve de Oostblok-landen) is daarentegen in de regel sprake van een beperkte integratie, wat de mogelijkheden van de bedrijven beperkt en ze ook kwetsbaarder maakt.

Verder is ook het feit dat er bij de verkoop van fosfaaterts veelal gewerkt wordt met jaarkontrakten belangrijk voor het reilen en zeilen van de wereldmarkt voor ruwe fosfaten. Veel afnemers zijn op deze langere termijn kontrakten uit, omdat het voor hen te kostbaar is om om de haverklap de produktieprocessen te moeten afstemmen op andere erts-kwaliteiten. Bovendien speelt een deel van de handel zich af binnen het Oostblok. Door dit alles wordt het grootste deel van het geproduceerde erts niet vrij verhandeld. De prijs van het erts kan dan ook maar ten dele als indikator voor de hoeveelheid verhandelde fosfaat gelden. Veeleer is de officiële prijs een afspiegeling van de verschillende prijzen die in de belangrijkste kontrakten tussen de grootste exporteurs en afnemers officieel zijn overeengekomen.

En tot slot wordt de marktsituatie sterk beïnvloed door de forse overcapaciteit in de produktie, waarvan al meer dan tien jaar sprake is. Door deze overcapaciteit worden de ertsprijzen sterk gedrukt, wat in het voordeel is van de Amerikaanse producenten en in het nadeel van de producenten in Afrika en het Midden-Oosten.

Dat de lage prijzen vooral in het voordeel van de Amerikanen werken komt omdat veel mijnen in de Verenigde Staten lage produktiekosten kennen. De relatief lage produktiekosten hebben niet alleen te maken met de goede ertskwaliteit van veel Amerikaanse mijnen, maar ook met het feit dat veel van deze mijnen in de regel wat ouder zijn en dus min-

De rest van het fosfaaterts werd vooral geproduceerd door Jordanië, Tunesië, Brazilië, Israël, Zuid-Afrika, Togo en Senegal, die in 1984 bij elkaar nog eens ruim 17% van de wereldproductie leverden. (Zie nogmaals tabel 1).

De uitgangspositie op de wereldmarkt van ruwe fosfaten van de vier grootste ertsproducenten is zeer verschillend. We zetten deze even op een rijtje.

De Verenigde Staten zorgen grotendeels zelf voor de verwerking van het erts dat ze produceren. De uitvoer van fosfaaterts uit de Verenigde Staten is hierdoor te beschouwen als de export van een overschot. Dat wil zeggen de V.S. exporteren alleen die ruwe fosfaten, die ze zelf niet nodig hebben in hun verwerking. Het gevolg hiervan is dat ze nauwelijks afhankelijk zijn van de wereldmarkt voor ruwe fosfaten.

Bovendien is het zo dat de produktie en verwerking van fosfaaterts in de Verenigde Staten plaatsvindt in geïntegreerde chemische ondernemingen. Deze ondernemingen kunnen afhankelijk van de situatie op de wereldmarkt ervoor kiezen het geproduceerde erts onbewerkt te verkopen (bij hoge prijzen voor ruwe fosfaten) of zelf verder te verwerken (bij lage ertsprijzen). Ook daardoor is het belang dat de V.S. hebben bij hoge ertsprijzen zeer betrekkelijk.

De uitvoer van ruwe fosfaten uit de Verenigde Staten wordt voor een belangrijk deel geregeld door het exportkartel PHOSROCK, waarin de belangrijkste ertsproducenten zijn vertegenwoordigd. PHOSROCK is opgezet om een al te grote concurrentie op exportgebied tussen de Amerikaanse ondernemingen tegen te gaan en aldus de exportpositie te versterken.

Mede door het geringe belang dat de Amerikaanse ertsproducenten hebben bij hoge exportprijzen is hun marktpositie eerder te kenschetsen als die van prijsvolger dan die van prijsleider, PHOSROCK of geen PHOSROCK. Hierbij moet overigens wel worden opgemerkt dat de marktpositie de laatste tijd verzwakt is doordat het PHOSROCK-kartel, door de aanwezige overcapaciteit op de wereldmarkt, steeds verder uit elkaar dreigt te vallen.

Belangrijk voor de positie van de Amerikanen is tot slot nog wel dat de fosfaatprijzen op de wereldmarkt in dollars worden berekend. Op de betekenis hiervan zullen we later nog terugkomen.

De Sowjet-Unie is weliswaar de tweede producent van fosfaaterts, maar speelt op het gebied van de export geen rol van betekenis. Net

als in de Verenigde Staten wordt vrijwel al het geproduceerde erts in eigen land verwerkt. Het restant wordt naar het Oostblok geëxporteerd en is daardoor slechts van indirect belang voor de wereldmarkt. Doordat de ertsreserves in de Sowjet-Unie steeds verder uitgeput dreigen te raken ziet het er naar uit dat het land binnen afzienbare tijd een belangrijke importeur van fosfaaterts wordt. Nu al zijn er met diverse landen ruilvereenkomsten afgesloten om de aanvoer van ruwe fosfaten naar de Sowjet-Unie veilig te stellen.

Marokko is van de vier grootste producenten van fosfaaterts de belangrijkste exporteur. In tegenstelling tot de twee bovengenoemde landen is Marokko sterk afhankelijk van de export van ruwe fosfaten. De binnenlandse afzetmogelijkheden voor fosfaaterts in Marokko zijn zonder meer beperkt, terwijl het land vanwege zijn zwakke economie ook dringend behoefte heeft aan buitenlandse deviezen. Een hoge ertsprijs op de wereldmarkt is dan ook van vitaal belang voor Marokko.

Hoewel het zo is dat Marokko op de wereldmarkt van ruwe fosfaten te beschouwen is als prijsleider, zijn de mogelijkheden van het land om een hoge prijs te stellen beperkt, met name doordat de producenten uit de Verenigde Staten daarbij geen belang hebben. Om de zelfde reden mislukte overigens ook het kartel dat in het midden van de 70er jaren door Marokko samen met een aantal andere producenten uit de Derde Wereld werd opgezet, met het OPEC-kartel als voorbeeld. De poging van Marokko om via het kartel de prijzen hoog te houden mislukte doordat er binnen een jaar al sprake was van een forse overcapaciteit in de wereld en de Verenigde Staten onmiddellijk hun prijs lieten zakken. Onder invloed hiervan viel het kartel al in zijn eerste jaar uit elkaar.

Voor de Volksrepubliek China geldt in grote lijnen hetzelfde als voor de Sowjet-Unie. Het geproduceerde fosfaaterts wordt in het land zelf verwerkt en moet zelfs aangevuld worden met vrij omvangrijke importen. Als exporteur van fosfaaterts speelt China dan ook geen enkele rol.

In tabel 2 hebben we de betekenis van de diverse ertsproducenten op de wereldmarkt weergegeven. Uit deze tabel blijkt dat Marokko met een aandeel van zo'n 35% in de mondiale exporten, in 1984 veruit de belangrijkste exporteur was van fosfaaterts. De Verenigde Staten volgden als goede tweede met een marktaandeel van circa 25%.

VERSLAG VAN DE INFORMATIEBIJENKOMSTEN OVER HOECHST-VLISSINGEN EN DE FOSFAATSEKTOR, INDUSTRIEBOND F.N.V. GOES, 12 EN 19 MAART 1986.

De projektgroep Delta en de Derde Wereld van het Rijn-Schelde-Instituut in Middelburg heeft op 12 en 19 maart 1987 in samenwerking met de Industriebond F.N.V. in Goes twee informatiebijeenkomsten gehouden voor vakbondsleden en verdere belangstellenden. Het thema van deze avonden was de positie van Hoechst-Vlissingen in de mondiale fosfaatsektor. De informatieavonden werden opgezet met als doel om werknemers bij hoechst meer inzicht te verschaffen over de situatie op de wereldmarkt voor fosfaten, de betekenis hiervan voor Hoechst en de rol die de Derde Wereld daarbij speelt.

Het onderstaande verhaal is een verslag van de beide avonden.

De opbouw van dit verslag komt overeen met de indeling van de beide avonden. Allereerst volgt een weergave van de lezing van Hans Heerings over de wereldmarkt voor fosfaten, gevolgd door een verhaal van Willem Polder over Hoechst, kunstmeststoffen en de fosfaatsektor. Deze twee inleidingen stonden op de eerste informatieavond centraal. Ze werden gevolgd door een discussie, die in het kort staat weergegeven na de beide inleidingen. Tot slot van dit verslag volgt nog een weergave van het verhaal van Frans van Buul over de Marokkaanse fosfaatsektor en de discussie die daarna is gevoerd. Deze inleiding over Marokko was het hoofdonderwerp van de tweede avond.

Dit verslag pretendeert overigens niet een letterlijke weergave te bieden van alles wat op de beide avonden te berde werd gebracht. Veel eerder is gestreefd naar een vlot lopend verhaal, waarin de belangrijkste elementen van de informatiebijeenkomsten zijn verwoord. Soms zijn daarbij zaken weggelaten; soms zijn dingen toegevoegd. Dit laatste is met name van toepassing op de lezing van Willem Polder. Van zijn inleiding staat in dit verslag de oorspronkelijke tekst en niet de verkorte versie, die uit tijdsoverwegingen op de betreffende avond werd uitgesproken.

Frans van Buul,
maart 1987.

De situatie op de wereldmarkt voor fosfaten.

(Lezing door Hans Heerings, medewerker Stichting Onderzoek Multinationale Ondernemingen Amsterdam, gehouden op 12 maart 1987.)

De Stichting Onderzoek Multinationale Ondernemingen is een instelling die zich bezighoudt met het doen van onderzoek naar multinationale ondernemingen in Nederland. Ze richt zich op vakbondsgroepen, adviseert ondernemingsraden en verzorgt een documentatiecentrum over multinationals. Een van de meer recente onderzoeksprojekten is een studie van de wereldfosfaatmarkt (met name toegespitst op D.S.M.-meststoffen in Pernis). Over deze wereldfosfaatmarkt, dat wil zeggen de markt van fosfaat als grondstof, zal deze lezing gaan.

De opbouw van de lezing is als volgt. Allereerst gaan we het hebben over de wereldmarkt voor ruwe fosfaten. Daarna zullen we ingaan op de technologie in de fosfaatsektor en de rol die multinationals op dit gebied spelen. En tot slot komt in het kort nog even de betekenis van de dollarkoers voor de fosfaatproducenten aan bod.

Wanneer we kijken naar de belangrijkste winningslanden van ruwe fosfaten springen vier landen in het oog, namelijk de Verenigde Staten, de Sowjet Unie, Marokko en de Volksrepubliek China. Zoals uit tabel 1 blijkt namen de Verenigde Staten in 1984 ongeveer een derde van de wereldproductie aan fosfaaterts voor hun rekening. De Sowjet-Unie volgde op de tweede plaats met een kleine 20% van de wereldproductie, terwijl Marokko en China met respectievelijk 14% en 9% derde en vierde waren. Samen waren deze vier landen al met al goed voor ongeveer drie kwart van de totale ertsproductie in de wereld.

TABEL 1: De belangrijkste winningslanden van fosfaaterts in 1984.

Land:	Productie (x miljoen ton):	Marktaandeel (%):
Verenigde Staten	48,8	33,3
Sowjet Unie	28,9	19,7
Marokko	21,1	14,4
China	13,2	9,0
Jordanië	6,3	4,3
Tunesië	5,3	3,6
Brazilië	3,4	2,3
Israël	3,3	2,3
Togo	2,7	1,8
Zuid-Afrika	2,6	1,8
Senegal	1,9	1,3
Overige landen	9,1	6,2
Totaal	146,6	100,0

Notes: Brackets in original table group the first four countries (US, USSR, Morocco, China) as 76,4% and the last six (Jordan, Tunisia, Brazil, Israel, Togo, South Africa) as 17,4%.